

PAGESPEJDERNE

Skal vi fortsætte frimærkeindsamlingen?

Kære spejdere!

Så står vi med begge ben, 2 x 18.000 blå spejderben, midt inde i B.-P.-året. Jeg håber, at I har været glade ved februarbladet, som i 80.000 eksemplarer er gået ud til alle danske spejdere, og at I gemmer det, så I har det at slå op i, når I skal finde et og andet om Baden-Powell. Senere i bladet her fortæller jeg om to bøger, I kan have fornøjelse af at læse, hvis der er mere, I vil vide.

Tak fordi I har sluttet så godt op om frimærkeindsamlingen!

Det er endnu for tidligt at sige, hvor mange mærker I har samlet ind, men på korpskontoret i Lundsgade står sække fulde, så det er i hvert fald ikke få mærker, vi kan sælge, når vi er færdige den 10. februar.

Men nu er det, jeg vil spørge jer, om I vil være med til at fortsætte indsamlingen indtil korpsets fødselsdag, den 10. oktober, stadig i dette år, B.-P.-året? Nu har I fået gode forbindelser, og I har fundet ud af, hvordan I bedst skal organisere indsamlingen, og I er sådan i træning, at der ikke går mange minutter med at samle frimærkerne i kassen ved hvert patruljemøde.

Min tanke var den, at vi ganske roligt fortsætter, som vi nu så godt er begyndt, og at vi den 10. oktober sender mærkerne til korpskontoret i Lundsgade, og hvad vi så har fået ind, sælger vi og sender pengene til *Mellemfolkeligt Samvirke*. Der står i *Mellemfolkeligt Samvirkes* blad, *Courier*, følgende:

„Menneskets umenneskelighed overfor mennesker er lige så gammel som menneskets historie. Hvad kan ellers forklare, at 30—40 millioner mænd, kvinder og børn opholder sig i lejre og barakbyer spredt over hele jorden, fjernt fra deres hjem og familier — som flygtninge i ordets videste betydning. Det er et uopsætteligt problem, hvis løsning vor generation må bestræbe sig på at løse, en byrde, som tynger verdens samvittighed.“

30—40 millioner! I som er store og kan forstå, forklar I de små i patruljen, hvad de ord betyder. Og skal vi ikke som spejdere vide at gøre et stykke arbejde for at hjælpe; såvidt vi kan?

Hvis I har glemt, hvad kuponplanen gik ud på, den, vi arbejdede for sidste år, så skriv til kontoret i Lundsgade og få en brochure.

Og lad os så gå i gang igen. Vi samler frimærker, vi sælger gamle flasker og aviser, — vi vil alle gøre et stykke arbejde for at hjælpe.

Jeg har fortalt jer om, hvordan norske pigespejdere i to dage arbejdede for at samle penge til flygtningehjælp, det var sidste september, og de fik 100.000 kr. ind — hundrede tusinde! — Også i Sverige arbejder pigespejderne for flygtningene.

Lad os vise hinanden, at vi kan mere end at feste i B.-P.-året!

Bedste hilsen!

Jamesofie

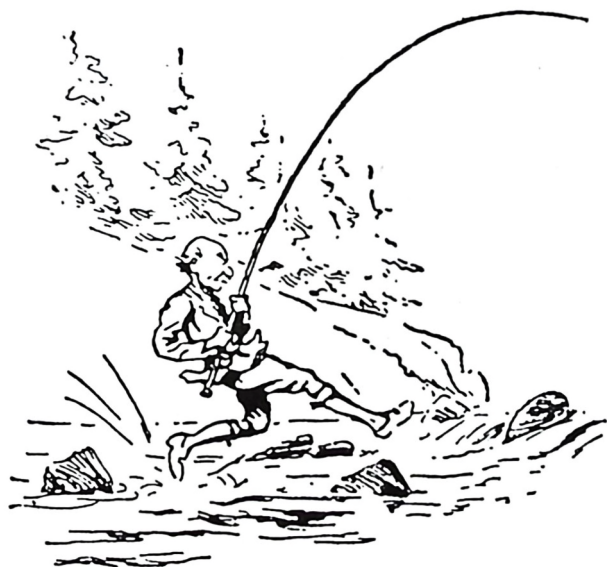
Lidt om min far – Baden-Powell

Af Betty Clay

I 1955 tog min mor, verdenspigespejderchefen, og jeg til Sverige for at besøge den internationale lejr ved Tromsø. Vi kørte rundt for at se på spejderne i deres forskellige former for beskæftigelse i en morsom lille vogn trukket af en umådelig stor hest. I et hjørne var spejderne beskæftiget med fotografering, en beskæftigelse der voksede til panikagtig travlhed under vort besøg. Da jeg senere mødte en af spejderne, spurgte jeg hende, om hun havde fået taget et godt billede, og hun svarede glad: „Åh ja, jeg fik et meget smukt billede af vognens venstre hjul!“

Vi tænkte på de hundreder af snapshots, som var blevet taget, og undrede os over, hvordan resultaterne var blevet. Nogle var nok klare og gode, billeder som ville vare hele livet, andre var nok temmelig uklare, nogle havde et godt ansigt skåret midt over, og atter andre var kommet frem helt blanke.

Og er ikke ens barndoms erindringer på samme måde? De fleste af vore erindringer er kun små, små hverdagsbegivenheder, og når man prøver på at samle sig om virkelige vigtige begivenheder, så er man som det blanke negativ, der kommer ud af apparatet. De fleste mennesker, der har mødt min far, har formentlig i deres erindring sådan et slags snapshot fra et stævne eller en jamboree eller måske fra åbningen af Our Chalet, men når jeg nu selv har rodet i min erindring efter sådanne historiske

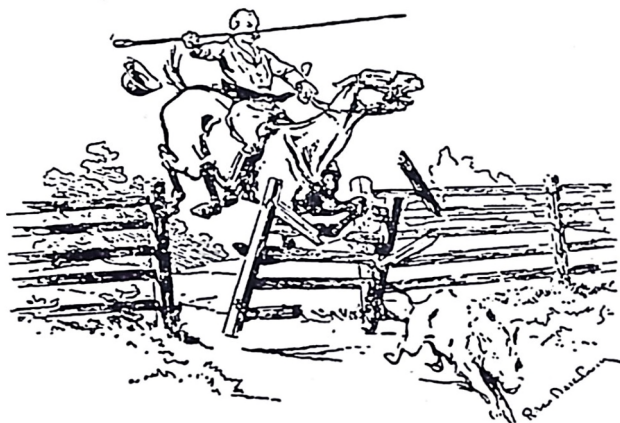
begivenheder, har jeg følt mig helt blank. Så vil jeg hellere fortælle om snapshot, som er blevet „ordentlig fremkaldt“.

1. *Far ridende.* Som I sikkert har læst, var far meget dygtig til at ride, og i hans soldaterdage i Indien var hans yndlingssport vildsvinejagt, som dreves på hesteryg og med lanser. Som børn havde vi altid ponyer og et elsket meget livligt æsel. Og jeg tror, at næsten det første billede jeg har i min erindring af far, er ham ridende på en hest lænende sig fremover med en lang stav, for han vil lære os, hvordan man skulle drive vildsvinejagt. Æselet var vildsvin, og han var et meget vanskeligt vildsvin, for han forsvarede sig med begge ender af sig selv med stor dygtighed, og vi havde al vor ridefærdighed behov for at overtale ponyerne til at nærme sig ham, for han bed – eller sparkede med bagbenene, og der er slet ingen tvivl om, at han morede sig lige så meget ved legen, som vi gjorde.

2. *Far fiskende.* Han og hans hund, Shawgm, elskede at fiske, og så snart fiskegrejerne var bragt ud, og den horte klikket fra fiskestangen, blev Shawgm ude af sig selv af henrykkelse. Hvis far ikke havde været på fisketur i lang tid, kunne han finde på at binde en klud til enden af sin line i stedet for en krog og øve sig i at kaste ud over plænen. Min erindrings snapshot viser mig Shawgm tarende afsted efter kluden og far trækkende snoren til sig, mens hunden legede, at den var en fisk. Denne leg havde imidlertid en gang en noget ubehagelig følge; far

var gået ud til floden for at fiske, og han havde bundet Shawgm's snor til sit bælte, men efter det første kast af snøren, lød der et spring og et plask, og han fandt sig selv stående til livet i vandet, — den svømme glade hund havde trukket ham med sig!

3. *Far i lejr.* Hver sommer var vi i ferien ude på en campingtur med den vogn, spejderne havde givet far ved jamboreen i 1929, og disse ture står for mig som noget af det lykkeligste i erindringen om min glade barndom. På selve turen sad min far og mor altid foran, og det var som regel mor, der kørte, og vi tre børn sad altid bagved med hundene på skødet. Når vi havde valgt vor

lejrplads, havde vi alle vore specialer, og det var altid far, der lavede køkkenet. Han lavede sædvanligvis et slags stakit af hvid snor, og blev vi længe på stedet, forsynede han sin indhegning med en svingdør. Hans „køkken“ var iøvrigt fuldt af geniale og dygtigt lavede finesser, og jeg kan se ham for mig siddende på trappetrinet til campingvognen arbejdende med et stykke træ omhyggeligt tilpassende det til en krog eller et håndtag.

Jeg husker, at vi på sådan en campingtur oplevede en

TAK

fordi I har fået samlet så meget tøj til Ungarnshjælpen. Speciel hilsen til Nørbølling, som kun er en lille trop — men alligevel har samlet 5 sække fulde!

Alt tøjet går gennem Danske Kvinders Nationalråd, om muligt til selve Ungarn; hvis dette ikke kan lade sig gøre, så til en flygtningelejr.

Red.

frygtelig storm, og vort telt blæste om med en brækket stang, så vi næste nat måtte sove i et sommerhus ved søen. Da jeg var den yngste, var jeg naturligvis sendt i seng før de andre (kender du til det? Er du også den yngste?), men min rare far kunne godt se, at jeg var ikke så glad ved at gå ned til søen alene, og så gik han med. Da vi gik gennem krattet, lærte han mig, hvordan jeg skulle frembringe lyde som en ugle ved at blæse ind i mine samlede hænder, og han sagde, da han forlod mig, at „hvis du nu er meget stille, vil uglen måske svare dig“. Jeg lavede uglelyde, og til min store henrykkelse ikke blot svarede uglen, men kom flyvende og satte sig på en gren nær ved. Fars omtanke havde ikke alene gjort, at jeg ikke tænkte på at være bange, men at jeg var helt ked af det, da min bror og søster kom trampende og støjende og skræmte min ugleven bort.

4. *Far tegnende.* I har sikkert alle set fars tegninger af folk, og jeg vil tro, I har beundret hans gode karrikaturer — særlig af ham selv, og karakterstudier, som var så udmærkede på grund af hans glødende interesse for mennesker. Heather var den eneste af os, der arvede denne evne, og hun var særlig dygtig til at tegne dyr og til at modellere i ler, men far prøvede tålmodigt at bibringe os alle hans dygtighed.

Mit sidste snapshot viser os siddende i salonen i et stort skib, levende optaget af at tegne folk rundt om os til illustration af min dagbog om rejsen. Far kom med små bemærkninger om menneskene, mens vi tegnede: „Læg lige mærke til, hvor hul den mand er om tindingerne og kinderne, han har været gennem hårde tider, måske har han været ved at dø af hunger i en ørken, hvor han var gået vild, måske har han været meget syg for nylig, — du får hulheden frem ved at lægge en skygge *sådan* og den lille unge pige derovre, se hvor bekymret hun er, stakkels unge? Læg mærke til øjenbrynene, hvordan de peger op mod hinanden i en vinkel, når hun taler? Om tyve år vil hun have dybe furer *her* og *der* . . . og hendes smukke mund vil se ud *sådan* Men den ældre dame, som hun taler med, hun kan ikke være så smuk mere, men se det fremhævede parti under hendes øjne og den måde linjerne i hendes ansigt synes at spredes snarere *udad* end *nedad*, det er fordi hun smiler så ofte“

Og sådan er det, jeg tænker på ham, „han smilede så ofte“. Ingen kunne være mere følsom overfor en stemning, end han var, og jeg har set ham i dramatiske situationer så helt besat af sine følelser, så han næppe kunne tale for klumpen i halsen, — men hjemme synes jeg bare, at han altid var fuld af godt humør.

Måske synes I ikke, mine snapshots er særlig interessante eller klare — men for mig er de meget dyrebare.

Korpsrådsformand Poul Flagstad

I januar måned døde vor korpsrådsformand gennem 9 år, landsretssagfører Poul Flagstad.

For mange af jer siger det navn ingenting, men for en hel del af jer er det et af de navne, som I lærte til en prøve på det tidspunkt, hvor I var blevet så kloge, at I kunne begynde at forstå lidt om, hvordan et forbund som vort er bygget op.

Og for at det skal blive lidt mere end et navn, skal jeg fortælle jer, at Poul Flagstad var en god mand og os en god mand som formand. I ved alle, hvor vigtigt det er at have gode venner, og det er også vigtigt for et korps at have venner, dygtige mennesker, gode mennesker, selv om de i følge sagens natur ikke kan være pigespejdere og gå med uniform.

Vor gamle formand havde travlt, der var også andre foreninger, der kaldte på hans kræfter, dygtighed og hjerte. Men han skyede ingen anstrengelser og kom rejsende fra den anden side af landet, når der blev kaldt. Det var hans opgave som korpsrådsformand at holde sammen på det store møde, som korpsrådet holder en gang om året, og når I som patruljeførere tænker på, hvor svært det sommetider kan være at få 7 urolige hoveder til at høre efter og samle sig om det samme, så kan I måske forestille jer, hvad det vil sige at dirigere 125 mennesker fra alle kanter af landet, lytte til mange udtalelser og mening, nå frem til det bedste resultat, og i det hele taget få et godt og udbytterigt møde båret frem.

Hans familie skal vide, at vi vil mindes Poul Flagstad som en fin formand, en ven og en god mand.

Der var en versestrofe hos Nis Petersen, som randt mig i hu ved meddelelsen om Poul Flagstads død, og det var denne:

Den, som bærer brødrenes byrder,
bærer brød til sit lands sjæl.

Men det skal man måske være gammel for at forstå.

ANNESOFIE

Der er mange, der skal i verdenslejr til sommer

Det er strømmet ind til korpskontoret med ansøgninger om at måtte komme med i en verdenslejr til sommer, men det må da også være en spændende måde at fejre B.-P.-året på.

Der bliver afholdt ialt 4 verdenslejre, og vi får repræsentanter med i dem alle. Den ene er allerede overstået, det er den helt ude i *Philippinerne*, hvor „Dorte“ Sørensen fra Hald er ude for at repræsentere hele Skandinavien, og hende hører vi sikkert snart nyt fra. De andre lejre skal først afholdes til sommer. To blå er så heldige, at de skal helt til *Canada*, hvor lejren skal ligge i nærheden af Toronto i det østlige Canada.

De to sidste lejre afholdes i *England* og i *Schweiz*, og i disse to lejre kommer der mange danske deltagere. Til Schweiz kommer der ialt 38 afsted, selvom der egentlig kun er inviteret 25, men de har været så rare i Schweiz at sige, at vi gerne må sende alle 38, der opfylder betingelserne. De er blevet delt i to hold, det ene under ledelse af Inger Curt Rasmussen (Lolo) fra Holte med Lis Nielsen fra Hellerup som assistent, det andet hold består udelukkende af spejdere fra 2. Bernstorff, og de er så heldige at få deres egen tropsfører, Kirsten Christoffersen, med.

Englandsholdet bliver af omtrent samme størrelse, og de er for nemheds skyld ligeledes delt op i to grupper, den ene bestående af jyder, under ledelse af Aase Lyngholt, der dog er fra København, Kirsten Achton fra Høbro og Ella Breinholt Jensen fra Havndal, den anden består af oboere, og her står Graa Starcke og Liselotte Iversen, København, for ledelsen. De skal alle rejse over med samme båd fra Esbjerg til Harwich; sikken en feststemning, der må blive på den overfart.

Alle holdene er i fuld gang med forberedelserne. Holdlederne har været samlet i en week-end, hvor de lagde mange gode planer for turen, ekstra ophold undervejs etc. Og nu har alle deltagerne fået lange lister over, hvad de skal have med af udstyr, og hvad de må forberede sig på for at kunne repræsentere Danmark godt, f. eks. må de have godt kendskab til vort eget land, erhvervsliv, kongehus, historie, skoleforhold, spejderkorps og meget andet, og lidt må de jo også lære om det land, de skal gæste.

Ja, de får travlt, de heldige verdenslejrdeleger, men der venter dem forhåbentlig også en god oplevelse blandt spejderkammerater fra mange fremmede lande, og vi ønsker dem alle rigtig god fornøjelse.

Gunver

„— and build
a new
world with
our love!“

HVOR KAN VI LÆSE OM *Baden-Powell?*

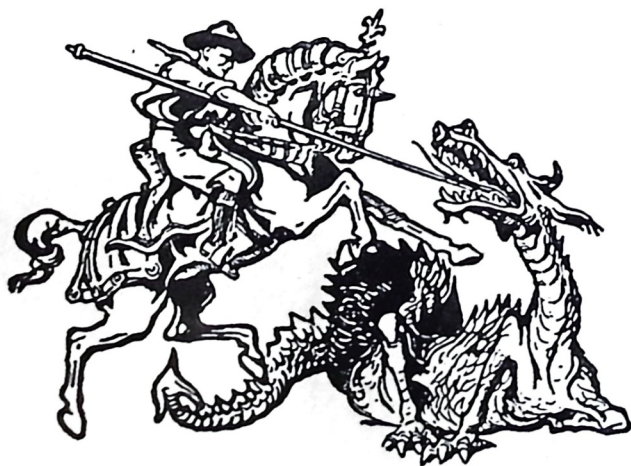
Vi vidste allesammen noget om Baden-Powell, men i år er han rykket os så nær ind på livet. Vi har læst om ham i spejderkorpsets fælles mindenummer, og i mange aviser har vi læst om denne mærkelige mand, der kunne så meget. Det går jo tit sådan, at når man har læst noget, så vil man gerne læse mere om det samme, og der findes da heldigvis også gode bøger, som I kan erhverve jer for en overkommelig pris, der i sammenhæng fortæller os om B.-P.'s liv fra vugge til grav.

I anledning af 100-året for hans fødsel har de fire spejderkorps i fællesskab udgivet en bog, B.-P. kaldte „Lessons from The Varsity of Life“, den hedder i adjunkt Svend Ranvigs fortræffelige oversættelse: „I Livets Skole“. I den fortæller Baden-Powell selv på sin egen, ligesom tilfældige måde om sit liv, og om hvad han selv synes, der havde betydning for hans udvikling.

Over mange af jeres skoler står der „Non scolae sed vitae discimus“, og det kunne man først oversætte, da man havde fået tilegnet sig lidt latinske brokker af sproget. Der stod jo: vi lærer ikke for skolen, men for livet. Og det lød så kønt, men man kunne sommetider ikke rigtigt se, at der var nogen mening i det. Men i B.-P.'s bog ser man, hvordan det levende menneske lærer af alle ting, det møder på sin vej, hvordan den, der opmærksomt lytter, ser og snuser, samler sig en viden, som gør det rustet til at klare alle de opgaver, det måtte møde på sin vej.

Bogen er fuld af Baden-Powells egne illustrationer, og er fuld af små beretninger, som er velegnede til højtlesning til patrulje- og tropsmøderne.

Bogen, som er smukt indbundet, kan købes på Depotet for 9,75 kr.

I et tropsblad har vi fundet følgende:

Set på gaden, på ballet, til møder: Søde piger med konne ansigter, grimme uniformer, — hvorfor grimme? Jo, grønne strømper, røde borter fornedet af den blå uniform, snuset fløjtesnor, grå strømper, gule handsker, røde luffer, grå flæse under uniformen. — Kan I forstå det? Jeg som er så pæn i det rigtige dress: Brune sko, brune eller blå strømper, blå uniform uden flæser, ren hvid fløjtesnor, brune eller blå handsker; og når jeg er i galla: rene hvide handsker, ren gallaslojfe.

HJÆLP AT ÆRE MIG!

Uniformen

Bogen om Baden-Powell, af Reynolds, De unges Forlag, koster kr. 6,50 og fås også på Depotet.

I forordet skriver forfatteren: „Dette er bogen om „Manden med de to Liv“. Det er kun få mennesker givet at blive verdensberømte, men Baden-Powell opnåede to gange og på vidt forskellige områder en enestående verdensberømmelse. Hans liv var et eventyr fra først til sidst, og få mennesker er blevet beundret og hyldet som han. Hans minde vil leve i generationer, i århundreder, ikke ved kolde monumenter af malm eller sten, men gennem den verdensbevægelse, han skabte, og som i dag tæller over 4 millioner medlemmer“.

Dette forord er skrevet i 1949, i dag tæller vi over 10 millioner spejdere, så det er ikke bare store ord, Reynolds bruger.

De unges Forlag har i anledning af B.-P.-året sendt 5 eksemplarer af bogen, der bruges som præmier for rigtige løsninger af Kryds- og Tværsopgaven side 8. Red.

Kære „Rådsklippen“!

Vi tænker på at tage på en patruljelejr til sommer, fordi troppen ikke skal på nogen tur i år. Vi har fået at vide, at føreren på en patruljelejr skal være over 20 år gammel. Vi har tænkt, at vi vil på en tur, der varer ca. en uge, og vores patruljefører er kun 15 år. Er det muligt, at vi kan komme afsted.

Med spejderhilsen

„Viben“, Svinninge trop, Svinninge.

NYTÅRSØNSKE

„Danmarks glade blå“ har sikkert i forvejen modtaget mange gode ønsker for det nye år, men jeg vil alligevel tilføje mit, omend forsinkede, så dog alligevel velmente, nytårsønske: At mange nye kvalificerede vil melde sig som førere for både troppe og flokke.

Nu er der måske en del, der ryster på hovedet og kommer med den samme forklaring, som jeg har hørt, når jeg har berørt det mundtligt: Alle unge af i dag læser og kan kun få tid til at koncentrere sig om deres uddannelse, som går forud for „spejd“.

Jeg stiller mig stadig tvivlende overfor påstandens rigtighed, idet jeg dog er klar over, at mange har den undskyldning, men sikkert langt fra alle. Derfor vil jeg nu benytte mig af lejligheden og rette de efterfølgende spørgsmål til en videre kreds af „de blå“.

Er der ikke mange troppe, hvori der er patruljer af store spejdere, som „bare går og hygger sig og lever på gamle minder og gamle dages vundne laurbær“ og som i stedet udmærket kunne skabe glæder for de unge, som

står på ventelister og måske når konfirmationsalderen, inden der bliver plads som blåmeise?

Er det ikke sådan, at ofte går en tropsfører og ruger over sine „gamle“ patruljer i den tro, at troppen ville gå i fisk, hvis hun f. eks. opmuntrede en eller flere af medlemmerne til at gå igang som førere eller blot assistenter?

Er det ikke sådan, at en del nye troppe opstår ved, at en gammel deler sig på grund af ævl og kævl imellem „de gamle“, og havde det ikke været bedre om TF, i tide, havde opfordret en af rebellerne til selv at danne en gren på korpsets stamme? Den nye skulle selvfølgelig af TF have løfte om al mulig støtte i arbejdet fremover.

Og et sidste: Er det ikke ofte sådan, at nye troppe savner den ovenfor omtalte hjælp og må klare sig med et eksemplar af „Love og bestemmelser“ efter, at det obligatoriske valg af tropsråd er foretaget?

Kort sagt: Spejdere, hold jer ikke tilbage. En mængde nye venter på at I skal delagtiggøre dem i de glæder, I selv har haft i korpset, og jeres DCer ved sikkert, hvor I kan udfylde en plads.

Førere, tag det ikke altid som utilfredshed, når en spejder vil prøve sine kræfter, men giv hende al den støtte, hun har behov for og glæd jer med hende, når korpset får et frisk skud på stammen.

Godt nytår.

H. A. R., „Tropsrod“.

Kære Annesofie!

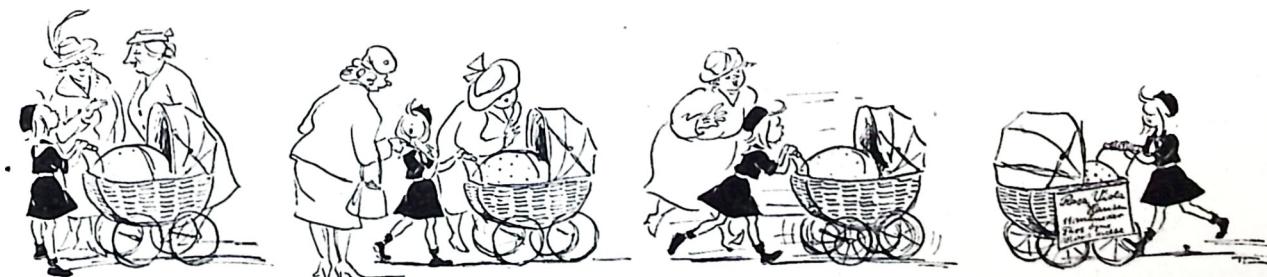
I bladet har der flere gange været opfordring til at fortælle om kuponplanen. I 1955 fik vi samlet 70 kr. ind, og pengene sendte vi til Guldskysten, og vi fik svar, hvori der blev fortalt om alt, hvad pengene bliver brugt til. De blev brugt til indkøb af films omhandlende „Børneforsorg“, „Hvordan sygdomme smitter“, „Bedre boliger“ o. fl. samt til indkøb af bøger. Det er kun voksne mennesker, der bliver undervist dér og oplært til at rejse hjem og undergive deres eget folk i stammen. I år har vi netop afsendt 105 kr. til den samme som sidst; men denne gang har spejderne selv tjent pengene. Først gik de løs på flaskerne, de gav en god portion penge; da de var trukket fra det beløb, vi ville nå, delte de resten imellem sig og tog fat på alt forefaldende arbejde i hus, have og mark. Nu glæder vi os til at høre fra Guldskysten igen.

Ved et andespil forleden lod vi sidste gevinst, en gås, gå på ekstra lodder, og overskudet, 122 kr., gik til Ungarn. Venlig hilsen!

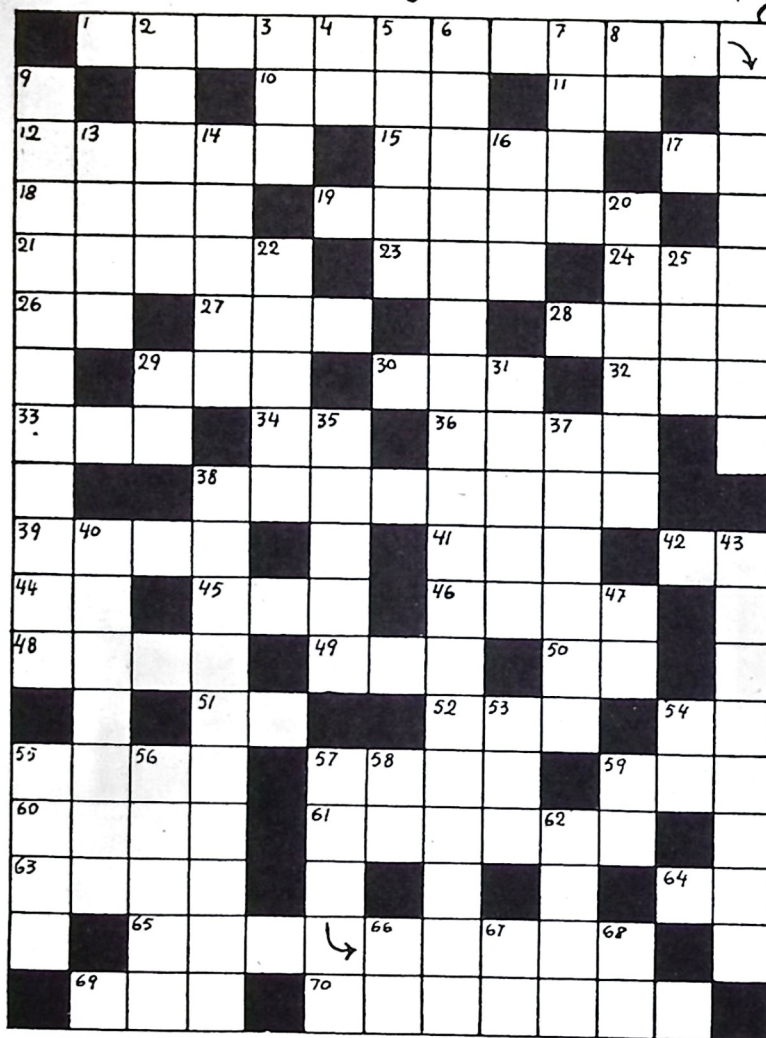
Inga Thal Jensen, Udbyneder

Tegneren Thora Trilles tegneserie:

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT!

Kan du gætte ? ? ? ? ?

VANDRET

1. alverdens spejderes dag
10. store fugle
11. siger æselet, hvis man spørger, om det er sulten
12. legemsdel
15. juletræ
17. smil
18. lillebitte blomst
19. indrømme
21. oftere
23. nemt
24. balje
26. to vokaler
27. drik
28. neger
29. nyvasket
30. ryge
32. ukogt
33. er en 2 m lang mand
34. træ
36. varsle
38. bruges ved sporleg
39. klog, blød fugl
41. forhenværende
42. damp
44. dørslag
45. duelig
46. køretøj
48. pigenavn
49. fugl
50. forkortelse
51. ukendt
52. flod
54. kik
55. skik
57. Adams kone
59. beklædningsgenstand
60. vædske
61. berømt romer
63. ens konsonanter
64. ens konsonanter
65. gammelt verbum
69. fornemme
70. skoens

JUBILÆUMSOPGAVE

Løsning indsendes til redaktionen inden 1. april. — Der er udsat 5 præmier, alle „Bogen om Baden-Powell“

LODRET

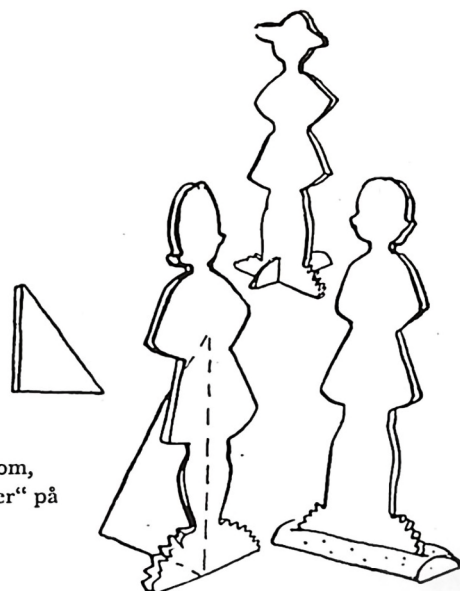
2. kendt dames fornavn
3. hældte
5. museunger
6. Lord Baden-Powell of Gilwell
7. pigenavn
8. dengang
9. her gik B.-P. i skole

13. sang
14. streng
16. ær
20. netop
22. drengenavn
25. muhammedanernes navn for Gud
29. rimp
31. tidsrum
35. pigenavn

37. Willemoes blev født i denne by
38. start
40. hed B.-P., efter at han blev adlet
43. en lille, men berømt by i Sydafrika
47. flod
53. filmsskuespillerindes fornavn

54. fedt og nyttigt dyr
55. himmellegemer
56. flod
57. helgen
58. siger et æsel nedefra
59. et fedt dyr til
62. uro
66. glamme
67. antal
68. konsonanter

Jubilæumspatruljen

En lille vejledning til dig om, hvordan forskellige „fodder“ på dukken kan laves

I anledning af jubilæumsåret begynder vi i dette nummer af „Pigespejderne“ at bringe den første spejder af en serie, der vil omfatte spejdere fra alle verdenshjørner.

De samme dukker findes i alle nordiske pigespejderblade, for det er nogle ganske særlige dukker. De skal ved årets slutning danne en international patrulje, som i 1958 skal ud på et spændende eventyr, ud i en konkurrence, som et lille udvalg af nordiske redaktører har arrangeret, og for hvis bedste løsninger de udlover spændende præmier.

Svenske, norske, finske og danske pigespejdere skal deltage i konkurrencen om bedste patrulje.

Men foreløbig skal vi samle dukkerne. I kan enten samle bladene og ved årets slutning klippe dem ud og sætte dem op, eller I kan lave dem efterhånden, som I får bladene. Det er bedst at sætte dukkerne op på krydsfinér eller tykt pap. Så skal de farvelægges, og det kan ske med reklamefarver eller gode vandfarver.

Her ser vi nu

SYNNØVE FRA NORGE

Hun kan være i Norsk Speiderpikeforbunds uniform og er da blå med grønt tørklæde. Vi kan også lade hende være norsk KFUKspejder (eller vi kunne tegne hende af og lave to norske pigespejderdukker!); i så fald er hun i khaki og med blåt slips, der er tegnet ved siden af hende. Hvis hun er over 14 år, har hun stor khakifarvet hat på.

I næste blad vil vi præsentere *Anja fra Finland*.

Klukken og rislen i bække og grøfter — tøbrudstid — gæslinger — en fejende skarp blæst — hvide skyer mod en forårsblå himmel — nordgående fugletræk — hyggelig „pludren“ af rastende fugle i fjordens vige — følfod og blå anemoner — spurvekvadder og solsortfløjt — pløjning — forårsjævndøgn — de første insekter — jo, der er mange ting at glæde sig over og følge med i for de energiske store og små spejdere, der i marts måned drager ud over det danske land for at lade den friske blæst vifte dem karske og sunde.

Marts er velegnet til at begynde at gøre iagttagelser over rakettræernes blomstring og løvspring. Find ud af, om disse to ting falder samtidigt, eller om blomstringen finder sted før eller efter den pågældende arts løvspring. I de kommende måneder kan I danne jer en lille samling af pressede kviste, som viser både raklernes og bladernes udvikling til de forskellige tider; men sørg for, at det er nogle ganske bestemte træer og buske, I iagttager. Klæb kvistene op på stift papir og skriv træets eller buskens navn og tidspunktet, da kvisten blev skåret af.

Vær nænsom overfor naturen, skær aldrig top-skud af og skær ikke mere af, end I har brug for. Er I i besiddelse af et fotografiapparat, vil nogle gode amatør billeder, taget på de forskellige tidspunkter, også hjælpe jer til at fæstne udviklingen fra vintertilstand til sommertilstand, og I får de

bedste resultater, hvis I kan finde fritstående træer og buske at fotografere. For at hjælpe jer lidt kan jeg fortælle jer, at de almindeligste raketbærende træer og buske er: hassel, el, birk, pil, poppel, bøg og eg.

Netop nu vender „gravanden“ tilbage fra vinterkvarteret, og på sandbanker eller stenrev langs kysterne lever den op i landskabet med sin klare og afvekslende farvetegning, der gør den nem at kende, selv på større afstand. Gravanden er lidt større end ænder i almindelighed, også lidt mere højbenet; den er næsten lidt gåsecagtig i sin form. Dens næb og fødder er rødlige, næbbet endda stærkt rødt; hoved og hals grøn-sort, den øverste del af brystet hvidt. En kastaniebrun ring over nederste del af brystet og om på ryggen er meget iøjnefaldende, og herfra strækker der sig en sort stribe ned over bugen til de brune fjer på halens underside. I øvrigt er kroppen hvid, vingen har sorte, hvide, grønne og brune farver i sig, og styrefjerene er hvide med sorte spidser. Han og hun er ens i farvetegningen, kun har hannen en tydelig rød knop ved grunden af næbbet. Denne knop mangler hos hunnen. Også med hensyn til redebygning er gravanden noget for sig selv. Den yngler i huller i jorden og graver sig en vandret gang ind i brinker og skrænter til redekammeret. Heraf navnet „gravand“.

Hilsen

Mulle

POSTBOX

12—14-årige sp. fra U. S. A. ønsker jævnaldrende danske penninder.

Blåmejseforer fra England vil gerne have „exchange visit“.

En trop i U. S. A. (sp. i alderen 10—14 år) vil gerne i forbindelse med danse spejdere.

Hvem vil korrespondere med en 16-årig hollænder?

Norsk pigesp. på 13 år vil gerne skrive med en århusianer.

B.-P.-hilsen.

Fromse, Gillesager 130, Glostrup

B.-P. BLADET

Depotet har købt 1000 eksemplarer af B.-P. bladet. Det kan købes for 1 kr. I kan bruge det, når I skal sende en hilsen til spejderkammerater i Skandinavien—og mon ikke mange blåmejser ville have glæde af det?

Red.

VANDRERKORT

Fornyelse og udstedelse af vandrer-kort sker ved henvendelse til korps-kontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Det gamle vandrer-kort indsendes tillige med medlemskort til D. D. P., frankeret svarkuvert og betalingen vedlagt i frimærker. Hvor det drejer sig om udstedelse af nyt vandrer-kort, skal desuden indsendes pasbillede ca. 5 × 5 cm.

Priserne er følgende:

Enkeltvandrer-kort kr. 3,00
Leder-kort kr. 4,00

Leder-kort (for førere over 18 år) udstedes kun i forbindelse med enkeltvandrer-kort. En særlig ansøgnings-blanket, der rekvireres på korps-kontoret, skal benyttes.

Vandrer-kort sendes ikke pr. efterkrav, men skal forudbetales.

SPEJDER-NYT

Jægergårdens vestfløj indvies den 16. februar.

★

Lady Baden-Powell besøgte Ålborg den 6., Kolding den 7. og København den 8. april. I København bliver der fest i KB-hallen, hvor Hds. Maj. Dronningen har lovet at være til stede.

★

De københavnske spejdere mødes den 22. februar i OddFellowpalæet, Idræts-huset, Tivolis koncertsal, Københavns, Gentofte og Frederiksbergs Rådhus.

★

KFUK-spejderne skal have landslejr til sommer ved Sanderumgård på Fyn. De venter 10.000 deltagere.

Må vi præsentere

lederen af spejderarbejdet

Lil Lund

Man ser Lil sidde og fortælle sønnerne Peter og Jens sine spejderminder. Hun blev spejder i 1934 i Silkeborg, hvor så meget godt spejderarbejde udgår fra. I 1946 blev hun korpssekretær og rejste i 1951 som instruktør.

Så giftede hun sig med Ping Lund. Men trods Peter og Ping og Jens når hun nu at være leder af det udvalg, der virker med spejderarbejdet.

»Glenterne ordner det«

Af Birgit Stryhn

Glentepatruljen var samlet til møde hos Britt, patruljeføreren. De sad bænket omkring det runde bord og drøftede dagens problem, som var ret alvorligt. Sagen var den, at der i den lille by til morgen var sket noget, der optog sindene stærkt.

I den lille mose, der lå uden for byen, havde en far til otte børn i nat druknet sig; det var en mand i tredive, han havde ry for at være drikfældig, men folk, der kendte familien, vidste, at på bunden var Poul Helmer god nok.

„Det er slet ikke til at forstå, at han sådan kunne løbe fra sit ansvar,“ kom det fra patruljeassistenten Anne. „Nøj, hvor er det altså synd for fru Helmer og børnene,“ ytrede Hanne Vinther. „Åh, jeg tror såmænd ikke, de var særlig glade for deres far, han var tit ond imod dem,“ svarede den lille buttede Inger.

Britt, der havde siddet tavs et øjeblik, rynkede panden og sagde alvorligt: „Lad nu være med at dømme Helmer for hårdt, jeg har selv været derude, når han var ædru, og han var virkelig noget af det rareste, man kunne tænke sig; det med drikkeriet har været en sygdom, tror jeg.“ Anne sendte sin veninde et smil og sagde: „Du kan nu også finde noget godt hos alle mennesker, Britt,“ det er i hvert tilfælde frygteligt for de efterladte.“ „Ja,“ udbød Lis, „men nu er der en lejlighed, så vi kan vise, hvad patruljens hjælpetjeneste kan udrette, — vi må finde på noget.“

Et øjeblik efter svirrede det i luften med gode forslag til at skaffe familien

Helmer toj og penge. Men Britt var kritisk, hun tog ikke det første, det bedste, nej, stillfærdig og rolig, som hun var, skrev hun ned, mens de andre talte i munden på hverandre. Da der blev et øjeblik stilhed, sagde hun: „Nå, nu har jeg fundet ud af, hvilket af jeres forslag vi kan bruge. Skal vi ikke lave en fest med underholdning og så give overskuddet til Helmers.“

„Jo,“ lod det eenstemmige svar, „den er fin, vi går i gang med det samme.“

„Ja, det passer jo fint, der er en uge til pinse, vi kan da sagtens nå at få indøvet en hel masse.“ „Men,“ kom det fra Britt, „for der er et stort men. Hvor kan vi holde festen?“ Fuldstændig tavshed, indtil Anne udbød: „Der er ikke andet for, end at vi må alliere os med Jan og Henrik, deres far ejer byens hotel, og der er ingen andre steder, vi kan holde det. Vi har kun tyve kroner i patruljekassen, altså skal vi have salen, skal det være gratis.“

„Ja,“ kom det mismodigt fra Lis, „har du lyst til at gå i kompagni med et par drenge i realklassen, så værsgod.“ Anne virrede med sit lyslokkede hoved, idet hun sagde: „Har I andre måske nogen bedre ideer?“ „Næh,“ kom det tamt, og Britt sagde: „Anne har ret, skal vi ikke ringe til Jan og Henrik med det samme, de vil jo nok gerne hjælpe os, det er da et par af de flinkeste, synes jeg.“

Anne havde allerede rejst sig og ringet op, og et øjeblik efter fik hun

fat i den ene af drengene. Han kunne hverken forstå det halve eller det hele af, hvad hun ville ham, og til sidst bad Anne ham komme hen til Britt, så skulle han få en forklaring. En time senere var det i orden, de to store drenge havde lovet at gå i kompagni med spejderpigerne og hjælpe dem så godt de kunne. Jan og Henrik var blevet indviet i det hele, men selvfølgelig er jeres munde lukket med syv segl, havde Britt forbeholdt sig. „Vi er vel ikke gule drenge for ingen ting,“ svarede Henrik.

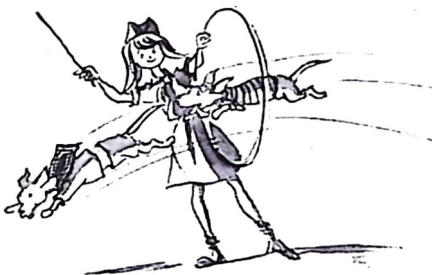
Kammeraterne aftalte nu at mødes næste dag efter skoletid for at drøfte programmet nærmere. Opfyldt af alt det, de skulle udrette, gik de så hver til sit.

Da klokken var fire næste eftermiddag, lod Britts værelse igen som en summende bikube, man talte ivrigt i munden på hverandre, og idéerne var mange, men til sidst råbte Henrik: „Hov, stop nu lidt, lad os få lidt orden i det.“ „Ja“, tog Britt ordet, „vi skulle gerne have en prolog først.“ „Rigtigt“, udbød Henrik, „men det er såmænd ligegyldigt med rækkefølgen i første omgang, bare vi har klart, hvad vi kan fremføre, så kan vi senere ordne det, så det harmonerer.“ „Jeg vil da gerne synge,“ kom det fra den lille, fine Yvonne. „Den er fin, mas I bare på, nå, hvad vil du synge, Yvonne?“ — Yvonne lagde sit lille hoved koket på skrå og sagde: „Det vil jeg helst først tale med mama om, men det kan vel også godt vente til i aften.“ „Ja,“ indvilligede Jan, „men så må du også være klar over det.“ „Mine hunde har

vel også en chance?" kom det fra en af pigerne. „Ja, Kirsten, de er så sjove.“ Med påtaget forarget mine, så Kirsten på Anne og sagde: „Skal du kalde dem sjove, det er virkelig fin kunst, de udfører.“ Henriks blyant var ikke i ro, han grifede af alle kræfter, mens munden heller ikke stod stille på ham. „Nå, hvad er det nu dine hunde hedder?“ „Harlekin og Columbine,“ kom det med stolt røst fra Kirsten. „Harlekin og Columbine udfører deres storslåede og elegante nummer,“ skrev Henrik. Der blev en lille pause, og man kunne ligefrem se, hvordan hjernearbejdet for at finde på noget. Det blev Britt, der brød tavsheden, da hun udbrod: „Men Lena, du skal læse et af dine egne digte.“ Lena, der var en lille splejset pige med genertheden lysende ud af øjnene, så rødmende ned i bordet, og sagde: „Nej, det kan jeg slet ikke.“ Henrik lo og sagde bestemt: „Selvfølgelig kan du det, jeg har hørt, at du er så fænomenal til den slags.“ Uden flere kommentarer skrev han også Lena på programmet. Britt, der havde siddet tavs et øjeblik, sagde langsomt: „Hvis I mener, det er noget, vil jeg gerne synge den potpourri om China-girls.“ „Ja, kom det begejstret fra Anne, „I kan tro, hun synger den godt.“ Britt lo og sagde: „Men Anne, du skal da også optræde, det må vi da ikke glemme.“ Anne smilte, mens hun sagde: „Ja, jeg slipper vel ikke, men det passer også fint, for jeg har lige fået brev fra far og mor med billeder og instruktionshæfte fra deres nyeste øvelser, så kan jeg jo prøve med dem.“ Henrik grifede stadig, og nu sagde han: „Hvad med dig, Jan, vil du ikke spille et nummer på fiolen?“ „Jo, det går nok,“ mente Jan. Henrik så op fra sit hæfte, og idet han strøg en hårtjavs væk fra panden, sagde han: „Nå, lad os så se, hvad vi har, det er efterhånden helt godt.“ Han talte halvhøjt numrene: „Syv, har vi med prolog altså, men mon det ikke kan gå an, I har vel ikke flere forslag?“ „Jeg ved ikke,“ foreslog Jan, „om det ikke var en idé med et lejrbaalsarrangement til slut?“ „Det var vist ikke så

tosset, kære broder, vi må finde ud af noget.“ „Den er helt i vinkel,“ udbød Britt, „nu skal I have tak, fordi I vil hjælpe os, men vi må gå i gang med det samme, der er jo ikke nogen tid at give væk af. Så slutter vi mødet nu, og i morgen, klokken ti, mødes vi her, ikke?“

Da de alle undtagen Anne var gået, sagde Britt: „Er du ikke spændt på det her, jeg er da i hvert fald. — Du, vil du ikke lige høre mine sange,

så du kan give mig et fingerpeg, hvis der er alt for mange falske strofer.“ „Jeg kan afse ti minutter til dig, jeg skal jo også hjem og øve,“ svarede Anne. Anne boede sammen med sin mormor i huset ved siden af Britt, hendes forældre var artister ved det verdensberømte show, der turnerede på hele jordkloden, og der var ingen tvivl om, at den lille Anne havde arvet sine forældres dygtighed og akrobatiske evner, og når som helst der var tid til det, opholdt Anne sig i sit træningsværelse, der var indrettet på mormoderens loft.

Denne aften måtte Annes mormor sidde i træningsværelset og se på sin datterdatter, og det ene øjeblik efter det andet for hun op af sin stol, så nervøs var hun for pludselig at se Anne falde de tre meter, der var ned til gulvet. Men Annes smidige krop snoede sig gratiøst om trapez og tov, hun gik med iver op i det hele, og ænsede ikke mormoderen, før hun igen stod på gulvet.

Ved mødet næste dag fortalte kammeraterne ivrigt om, hvor meget de hver i sær havde øvet sig. Henrik tog

straks ordet, han stillede sig op på en stol og råbte:

„Lad os så se og høre, hvad I har fået ud af alle jeres anstrengelser, vi begynder fra en ende af med Britt.“ Hurtigt gik de repertoire igennem, og alle syntes de, at resultaterne var gode. Derefter gik de over til det lidt vanskeliggere, nemlig at ordne rækkefølgen, så det hele harmonerede. Et par timer skiltes de for at ordne de dragter, de skulle optræde i, det hele skulle jo være tip-top. Britt skulle være i matrosdragt, det ville passe bedst til det, hun skulde synge. Anne havde fået en yndig dragt i julegave, den var fra New York, og noget af det allerfineste og dyreste. Lena, der havde skrevet et digt — om foråret og sommeren — skulle fremsige dette i en let hvid sommerkjole. Mens alle pigerne var travlt optaget af deres påklædning, sørgede Henrik og Jan for annonceringen. De havde malet en del plakater, som de havde fået lov at op hænge på byens plakatsojler. Hotellets sal skulle også ordnes og være i fin orden. Og allerede næste dag skulle der så øves i kostumerne på hotellets scene. Det var virkelig spændende, de kunne næsten alle deres roller, og det hele forløb da også fint. Da de var færdige med prøven inviterede Jan og Henriks far på sodavand og kager, der blev indtaget under voldsom snakken og diskussion.

De følgende dage gik ligeledes med prøver — prøver og atter prøver. Henrik havde sørget for programmer, der ved lidt velvilje fra bogtrykkerens side var blevet trykt til halv pris.

Kammeraterne havde også hver især fået deres forældre til at invitere gæster 2. pinsedag, så der på denne måde kunne komme flere tilskuere og flere penge i kassen. Festdagen oprandt med strålende sol fra morgenstunden, der skulle være generalprøve klokken ti, og klokken 14,30 skulle tæppet gå for premiøren.

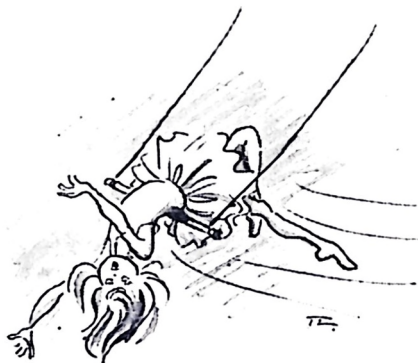
Generalprøven skulle overværes af hotelejeren og en af tjenerne, de to herrer havde bænket sig på førstepladserne. Bag tæppet herskede der

stor nervositet, det så ud til, at de alle havde fået lampefeber i sidste øjeblik, alle fo'r de forvirrede rundt mellem hverandre og kunne hverken finde dit eller dat. Klokken ti præcis så det dog ud til, at de fleste havde genvundet fatningen, og iført deres spejderuniformer trådte de nu frem og sang en rask spejdersang. Derefter ringede en klokke, og en af spejderpigerne trådte frem og sagde prologen. Derefter begyndte det for alvor. Yvonne lagde for; med den naturlige charme, hun var i besiddelse af, sang hun med sin fine stemme „Den lille anemone“. Nr. 2 var Jan, han skulle spille violin og harmonika, og dette mestrede han godt. Så blev det Annes tur, kammeraterne så til med bankende hjerter, da hun svævede i luften, det så ud, som om hun ville falde lige på ryggen ned, men Annes ene ben strakte sig som en selvfølge ud i det rette øjeblik, og så hang hun igen i trapezen. Hun så sod og kvik ud, som hun sad der i sin funklende dragt og smilede og vinkede til publikum, som jo endnu kun bestod af to personer. Derefter blev det Lenas tur, med sin smukke dybe stemme læste hun sit lille digt. Nr. 5 var Kirstens hunde, Harlekin og Columbine, de to dygtige hunde var slet ikke til at stå for. Så blev det Britts tur, der var fart og liv over hendes sang, og man kunne slet ikke undgå at blive i godt humor over den lille søde matrospiges sange. Derefter gled tæppet for et øjeblik, og da det igen gled fra, sad de alle i deres uniformer omkring et lille bål og sang en muk lejrballsang. Det var lykkedes at skaffe den helt rigtige belysning, og det bifald, kammeraterne høstede af de to tilskuere, var ikke lille.

Da klokken nærmede sig halvtre, var der allerede begyndt at strømme folk til, hele den lille bys befolkning skulle da se, hvad det nu var, de tov-

lige spejdere havde fundet på. Kammeraterne var meget nervøse for, hvordan det hele ville spænde af, men alle havde de fået stort mod på det hele, da de så, hvor fint generalprøven gik.

Da klokken var halv tre, var der stor stemning i salen, der var optaget til sidste plads, også bag tæppet var stemningen høj, alle flokkedes om de små kikhuller der var, og udtryk som: „Av, der er skoleinspektøren“ eller „der sidder hele familien“, svirrede i luften.

Klokken ringede, alt var klappet og klart, og forestillingen skulle begynde, det hele forløb fint fra starten, og de dygtige børn, høstede stort bifald for deres optræden. Der blev klappet og leet, og stemningen var fin under hele forestillingen.

Da folk var gået, gjorde Henrik og Jan kassen op, og stor var glæden, da de så, at overskuddet var hele seks hundrede kroner. Da de andre hørte det, blev de henrykte, jubelen ville ingen ende tage, med hinanden under armen dansede de rundt midt i salen, mens de råbte Seks hundrede — Seks hundrede.

Hotelejeren kom farende og ville vide, hvad meningen var, og da det gik op for ham, hvor mange penge de gæve

kammerater havde fået i kassen, lykønskede han dem og tilbød at opbevare pengene for dem, til de havde fundet ud af, hvorledes fru Helmer skulle have dem overrakt.

Da alt var ryddet op og salen igen så fin og ren ud, kom Jan og sagde, at hans mor havde chokolade og masser af kage parat i stuen. Man gik så op i den hyggelige stue, hvor der var dækket det nydeligste chokoladebord, og det kan nok være, børnene kunne guffe i sig oven på alle sindsbevægelserne. Da den første kande chokolade var drukket, rejste Britt sig, slog på sin underkop og sagde: „Det er nu ikke fordi jeg vil holde tale, men jeg føler trang til at takke jer allesammen, i særdeleshed Henrik, Jan og jeres forældre, fordi I har været så søde at stille salen til rådighed for os, men også jer, alle mine patruljekammerater, vil jeg sige tak til, I har vist, at I kan, når det gælder, og det uden at gøre vrøvl.“ Britt gjorde en lille pause, men fortsatte så: „Jeg ved godt, at vi alle har haft det rart og spændende, mens vi har forberedt alt dette her, men jeg er også ganske sikker på, at ingen har glemt, hvilken sørgelig begivenhed, der var optakten til det hele. Vi vil alle sammen sende fru Helmer og hendes faderløse børn de bedste ønsker og håbe, at de ikke må se alt for sort på tilværelsen.“ Britt satte sig stiltørdigt ned, der var dyb tavshed ved bordet et øjeblik, og det var, som om de alle samledes i en stor tanke, nemlig alle gode ønsker for den lille familie uden for byen.

— — Næste dag fik hotelejeren byens venlige præst til at gå ud med pengene til fru Helmer, og det varmede alle de hjælpsomme kammerater om hjertet, da de hørte, hvor glad og bevæget fru Helmer var blevet, og de følte, at de med små midler havde været med til at skabe stor hjælp.

SPEJDER JUL's konkurrencer

Også 1956-udgaven af Spejder Jul blev en stor succes! — De fire spejderkorps solgte 121.000 eksemplarer, og alt blev udsolgt fra alle fire korpskontorer. Der var også i år troppe, som ikke fik Spejder Jul, fordi de kom forsent med deres bestilling.

Og postbudene har haft travlt med at bringe de mange løsninger på „Nøddeknækkeren“s opgaver til redaktionen. Og der var også mange fine arbejder til „Stjerneopgaven“.

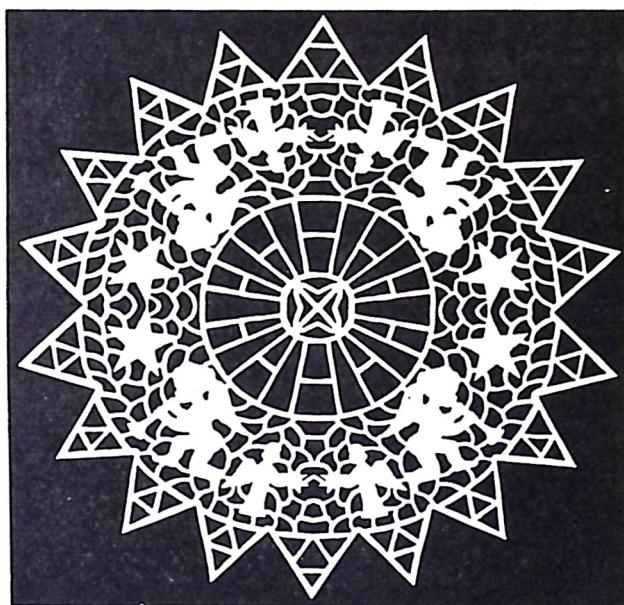
Nu er det spændende, om du kender nogle af nedenstående mange vindere. Er du selv vinder, er spændingen udløst, idet alle vinderne har fået tilsendt deres præmie fra Spejder Juls redaktion.

Er du ikke vinder i år, kan du blive det næste år, for da kommer Spejder Jul igen med en ny serie spændende opgaver.

Nedenstående er udtrukket i konkurrencen om

„Nøddeknækkeren“s præmier

1. Knud Sterregaard, Hjortegade 8, 3. København Ø.
2. Ninna Thomsen, Frølichsvej 38, Charlottenlund.
3. Carsten Walther, Vængevej 70, Hundested
4. Jens Verner Hald, „Rægdgård“, Sevel pr. Vinderup.
5. Olav Pedersen, Lundvej 25, Varde.
6. Dorte Halvorsen, Enighedslund 5, Alborg.
7. Jytte Skouby, Østervoldgade 85, 1. Nyborg
8. Freddie Nielsen, Holsteinsgade 45, København Ø.
9. Else Popp, Midlerkampsvej 8, Nakskov.
10. Frede Lorenzen, Løgumgård pr. Løgumkloster.
11. Aksel Sørensen, Nørskov pr. Fårvang.
12. Bent Fich-Olsen, Drewsensvej 19 st., Odense.
13. Vibeke Rambøll, Dronninggårdsallé 40, Holte.
14. Peter Hyldebrandt Hansen, Skolebakken 20 B, Virum.
15. Hanne Olsen, Præstelængen 30, 2. København NV.
16. Flemming Skov, Skovbogade 20, Kolding.
17. Birte Rasmussen, Carl Møllers Allé 36, Søborg.
18. Lena Hestbek, Hovedgaden, Nordby, Fanø.
19. Inge Bach, Fredensgade 4 B, Randers.
20. Jørg. Bentzen, Toksværd Præstegård pr. Holme Olstrup.
21. Karin Delfs, Ortenvej 12, Varde.
22. Hanne Bredmose Jensen, Kongensstr. 57, 1. Fredericia.
23. Bente Didriksen, Fuglsangsallé 82, Århus.
24. Lars Munk Jensen, Søndergade 10, 2. Horsens.
25. Jess Pedersen, Møllevænget 35, Sorø.
26. Per Møller Rasmussen, Randersvej 41, Hammel.
27. Grete Møller, Snellemark 15, Rønne.
28. Annette Bondesen, Hybenvej 38, Virum.
29. Liss Boving, Jægersprislejr, Jægerspris.
30. Jette Nielsen, Rosenvangsallé 212 E, Højbjerg v. Århus.

„Spejder Jul“s stjerne-opgave

Vindere blev:

1. præmie: Gerner Jørgensen, „Cama“, Lohals.

Ekstra præmier:

- Suzanne Beck, Godthåbsvej 4, København.
 Jess Pedersen, Møllevænget 35, Sorø.
 Kirsten Damgaard, Ulstrupvej 11, Hvidovre.
 Marianne Pedersen, Møllevænget 35, Sorø.
 E. Thiel, Losning.

Bedste salg af Spejder Jul:

- Bedste trop: Thuro, 9 sp., 150 ekspl.
 Bedste patrulje: Musvitterne, 3. Kolding, 10 sp., 250 ekspl.
 Næstbedste patrulje: Vibben, 3. Randers, 10 sp., 234 ekspl.
 Bedste spejder: Ingelise Christensen, 3. Randers, 81 ekspl.

Frimærkeopgaven i november

blev vundet af:

1. Ugle og kaniner: 2. Silkeborg.
2. Kæden: Akirkeby.
3. Fjeldornene: 1. Risskov.

31. Ingelise Schou, Pilevang, Vestermarie pr. Lobbæk, Bornholm.
32. Hanne Sund, Jernbanegade 13, Roskilde.
33. Fritze Corneliussen, Rydsmarken 3, Mariibo.
34. Knud Ervolder, Utoft, Løvlund.
35. Peter Jylov, Parkvej 10, 2. Vordingborg.
36. Borge Hartung, Folfodvej 30, København S.

MARTS ...

så skal vi ud i naturen og arbejde med orientering!

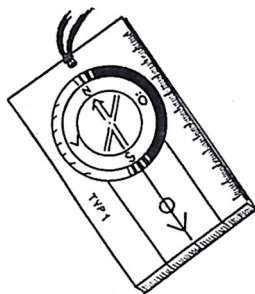
KOMPAS

Silva med lineal og drejeligt kompasshus,

Type 5	10,00
— 7 vædskefyldt	22,25
— 2 —	28,00
— 1 —	33,75
— 8 — m. lup	45,25
— 15 — m. spejl	53,50

ETUIER TIL KOMPAS

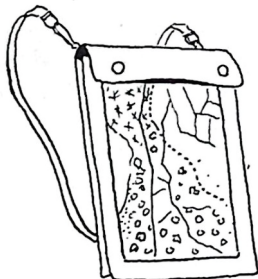
til type 2, 5 og 7	3,25
— — 1 og 8	3,85
— — 15	4,25

KORTTASKER

Korttaske m. celluloid, læderkanter,

skulderrem	8,70
Korttaske, okschud, m. læderbagside	12,25
Korttaske, læder, m. 2 rum	22,00

Trav ud i foråret i depotets
gode sko!

Nydelig, stærk Alsboe snøresko i mørkebrun box-calf med moccasinkant.

Den rigtige spejdersko!

	Lædersål	Rågummisål
str. 34—35½	51,50	54,25
str. 36—39	56,00	58,50
str. 39½—40	60,50	63,25

Med lædersål fås den i 2 vidder:

a — ret smal, b — ret bred.

TIL KONFIRMATIONEN

Spejdertelegram m. motiv i farver	0,80
Samme med indlæg	1,25

Den nye bog „I Livets Skole“

Verdensspejderchefen Lord Baden-Powells erindringer.

Den helt rigtige idé, hvis du vil glæde en spejder-kammerat på konfirmationsdagen.

Husk også alle de gaveideer, der var i depotets juleprisliste.

Bladet om B.-P. i anledning af 100-året,
februar 1957

1,00

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øb. 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9—17, fredag 9—18, lørdag 9—14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Bladkontingent sendes til Det Danske Pigespejderkorps, Lundsgade 6, Kbh. Ø. Postgiro 86 000

Enkeltabonnementer bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 27. februar

REGISTER TIL „PIGESPEJDERNE”

39. ARGANG * 1956

Korpset:

Inddeling i distrikter og divisioner	39
Korpsnyt	19
Korpsturneringen	2, 51, 67, 84-89
Udtagelseskamp til korpsturneringen	70

Instruktivt stof:

Det amerikanske bardunstik	71
Det skal gores hurtigt og rigtigt, men hvordan	119
Hallo, spejdere! Husflid	57
Hvad man sådan bør vide	95
Hvordan ser din dolk ud?	118
Ildsteder og båltyper	67-68
Lejrudstyr	37, 52

Naturen:

Patruljen og naturen: De vilde svaner	13-14
Kender du fiskehejren?	30
Spejderne ser på naturen i maj	56
Den toppede lappedykker	72
Et fuglebjerg i Østersøen	90
Man må klare sig	122
Gipsafstøbning af dyrespor	138

Orientering:

Terrænbord korttegning	36
------------------------------	----

Internationalt:

B.-P.-mærke	135
For vore hjem af i dag og i morgen	91, 105, 120-121, 136-137
For Ungarns hjem - nu	137
Frimærkeindsamlingen	83, 114-115, 130, 135
Grønland	53-55, 134
Internationale lejre i Baden-Powell 100 året	118
Nyt derude fra: Our Chalet	20, 94
La Cabana og Buitenzorg	30
Broneirion, Wales	106
Rejsebrev fra S/S United States	116-118
På kryds og tværs gennem U. S. A. Af Gulle	42-43
Postbox	12, 19, 50, 103, 134
22. februar	5, 6, 8, 9, 14

Tove fortæller om, hvordan Alverdens pigespejderes dag fejres i London	6
Unesco kuponplan ...	3-4, 15, 21, 31, 40-41, 50, 99

Månedens interview:

Lis Bang	69
Fire Thinkingday-interviews	8, 9, 14
Flensborgspejderne	23
Fromse	111
Grethe Lykkeberg	7
Anna Møller	34
Lis Starcke	143
Tre gode venner: Sybille Bruun, Hanna Lund, Märta Whitefield	127

Lejre:

Gjorslevlejren	101
Hjertelejren ved Hverringe	100
Midtjysk venskabslejr i Horhaven	104
Nordiske venskabslejre i Strandegård Dyrehave	102-103

Opgaver, konkurrencer m. v.:

Den lette side	26, 46-47, 57
Rebus	47, 115
Sommerens konkurrencer	76
Spejder Jul	31, 123
Tegnekonkurrence	47, 76
Tinka	2, 29, 46, 63, 70, 108, 124, 133

Forskelligt, fortællinger, digte, sange m. v.:

Boganmeldelser	71, 142
„Gammelmosters kanetur“	131-133
„Den hemmelighedsfulde have“ af Annesofie Hermann	139-142
„I de gode gamle dage“ af Alix Liddell... ..	10-12, 27-29, 44-46, 61-63, 76-79
„Kære spejdere“	18, 34, 50, 66, 82, 98, 114, 130
„Moster Mageløs' meriter“	58-60, 73-75, 92-94, 107-110, 124-127
Sange: Sing together, Nu gik solen ned	69
„Sct. Georg“, digt af Annesofie Hermann	35